

บทนำ

เชวี่เดลี¹ ฉบับวันอาทิตย์ที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 3047

คอลัมน์ : ย่าเท้าหัวแดน

เรื่องและภาพ : ยักษ์ใหญ่กลางสายลม

“คุณรู้จักเชวี่น่าดีแค่ไหน ? เป็นเรื่องง่ายที่เราจะตอบว่าเรารู้จักอาณาจักรที่เราอยู่มาตั้งแต่เกิดในระดับดีถึงดีมาก แต่ระยะหลังมานี้ผมชักเริ่มรู้สึกว่าคุณไม่ค่อยรู้จักเชวี่น่าดีนัก

ตลอดเวลาของการเป็นนักหาข่าวให้กับเชวี่เดลีทำให้ผมเป็นหนึ่งในไม่กี่ร้อยคนของประชากรชาวเชวี่เรียนที่ได้ไปเยือนสถานที่สำคัญ ๆ ของเชวี่น่าเกือบทั้งหมด แต่แทนที่ประสบการณ์เหล่านั้นจะทำให้ผมรู้จักเชวี่น่ามากขึ้น เรื่องกลับไม่เป็นอย่างนั้น ยิ่งผมรับรู้เรื่องราวของเชวี่น่ามากขึ้นเท่าไร ผมก็ยิ่งรู้สึกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่ก่อให้เกิดอาณาจักรแห่งนี้ล้วนแล้วแต่เป็นปริศนาทั้งนั้น

เหตุที่ผมต้องตั้งคำถามนี้ในการพูดคุยประชาชนเชวี่เรียนในสัปดาห์นี้เพราะเมื่อไม่กี่วันก่อนผมได้ไปเยือนดาเร้าอีกครั้ง และเป็นอีกครั้งที่ได้ชมความงามของหอนาฬิกาไซเอน...

¹ หนังสือพิมพ์เชวี่เดลี หนังสือพิมพ์ที่ใหญ่ที่สุดในเชวี่น่า ขายดีที่สุดและข่าวสารแม่นยำที่สุด

ทุกคนที่เคยไปเยือนดาเรก้าคงคิดเหมือนผมว่า หอนาฬิกาไซเอนเป็นสิ่งก่อสร้างที่น่าพิศวงที่สุด เซมินาฬิกาและตัวเลขโบราณซึ่งสร้างจากทรายลีด้าเนื้อละเอียดไม่เคยทำให้พวกเรารู้สึกผิดหวัง นาฬิกาที่หอไซเอนไม่เคยหยุดเดินไม่เคยเดินช้าหรือเร็วกว่าที่มันควรจะเป็น ชาวเซวีเรียนของเราเทียบเวลาจากนาฬิกาที่หอนี้มาช้านาน นานจนเรารู้สึกไปหรือเปล่าว่า อะไรทำให้นาฬิกาเรือนนี้เดินอยู่ได้ ใครเป็นผู้ควบคุมมัน

อย่างที่ทุกคนรู้ว่า บุคคลที่อยู่คู่หอนาฬิกาไซเอนมาตลอดคือ ผู้ดำรงตำแหน่งไซเอนนั่นเอง และผมถือเป็นเกียรติอย่างมากที่ได้เป็นลูกศิษย์ของไซเอนคนปัจจุบัน ท่านผู้อ่านทุกท่านคงจะได้ว่าผมเคยถามอะไรท่านในชั้นเรียนเมื่อนานมาแล้ว แต่คำตอบที่ผมได้รับมีเพียง รอยยิ้มเล็กน้อย (ซึ่งไม่ค่อยได้เห็นเท่าไร) กับคำพูดประโยคเดียว

ทุกการเคลื่อนไหวของเซมินาฬิกามีความลับซ่อนอยู่...

ท่านผู้อ่านเห็นว่อย่างไรกับคำพูดประโยคนี้ สำหรับผมนั่นคือสิ่งกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น จากบันทึกต่างๆ ที่ผมไปค้นคว้าเพื่อไขความกระจ่างให้กับตนเองและท่านผู้อ่านบางท่านซึ่งก็คงอยากรู้เหมือนผม พบว่า...

หอนาฬิกาไซเอนสร้างขึ้นโดยตระกูลฟรานเชสก็อย่างาที่ทุกคนเข้าใจ แต่สิ่งที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับของนักวิชาการทั่วไปคือ สาเหตุที่ตระกูลฟรานเชสก็าสร้างหอนาฬิกาขึ้นมานักวิชาการบางท่านเชื่อว่า หอนาฬิกาขึ้นสร้างขึ้นเพื่อประโยชน์ในทางการค้าของดาเรก้าซึ่งเป็นรัฐที่ใช้เชื่อมต่อเซวิน่ากับมิติอื่น ๆ นักวิชาการอีกกลุ่มกลับเชื่อว่าหอนาฬิกาไซเอนสร้างขึ้นเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของสมาคมฟรอกก้า สมาคมช่างทำนาฬิกาที่ใหญ่ที่สุดในโลก แต่ดูเหมือนว่าความเชื่อของชาวดาเรก้าจะแตกต่างจากนักวิชาการทั่วไปอย่างสิ้นเชิง

พวกเขาเชื่อว่า หอนาฬิกาขึ้นสร้างขึ้นเพื่อหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งลือกันว่าฟรานเชสก็าติดค้างอะไรบางอย่างเธออยู่ เป็นการติดค้างแบบไหนก็ไม่ทราบได้ แต่เธอคนนั้นก็ได้ออนาฬิกาอันยิ่งใหญ่เป็นการตอบแทนก็แล้วกัน และยังมีเรื่องเล่าต่อจากการสร้างหอนาฬิกาเกี่ยวกับหญิงสาวคนนี้อีกว่า หญิงสาวผู้นี้แหละที่ทำให้เกิดกฎอันทรมาณหัวใจสาวน้อยสาวใหญ่มากหลายพันปีว่า ผู้ดำรงตำแหน่งไซเอนจะไม่สามารถกล่าวคำสร้างพันธสัญญาหัวใจกับหญิงใดที่ตนแอบหลงใหล

ของเขายังมีอยู่

นอกจากปริศนาสาเหตุการสร้างหอนาฬิกาที่กลายเป็นตำนานนี้แล้ว สิ่งที่น่าพิศวงไปกว่าที่มาของหอนาฬิกา คือ การหมุนอย่างไม่มีวันว่าจะหมดแรงของเข็มนาฬิกา เป็นที่รู้กันดีในหมู่จอมเวทอย่างเราว่า เวลาและสิ่งที่เป็นธรรมชาติของโลกทุกอย่างนั้นเราจะไม่สามารถใช้เวทกับมันได้ ดังนั้นนาฬิกาซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ของที่เป็นนามธรรมอย่างกาลเวลา กลายเป็นรูปธรรมขึ้นมา จึงต้องใช้แรงของมนุษย์ขับเคลื่อนเท่านั้น แต่หอนาฬิกาไซเอนกลับไม่มีพนักงานไขลานนาฬิกา มาตลอดกว่า 3,000 ปี! อย่างว่าแต่พนักงานไขลานนาฬิกาเลย ห้องกลไกของหอนาฬิกาอยู่ที่ไหน ณ ปัจจุบันยังระบุตำแหน่งไม่ได้ ไม่รู้ว่าเพราะผู้สร้างเก็บซ่อนห้องกลไกไว้อย่างดีหรือว่า...มันไม่มีมาตั้งแต่แรกก็ไม่ทราบ

แต่ไม่ว่าความจริงจะเป็นเช่นไร วันนี้ผมก็ได้นำภาพอันสวยงามของหอนาฬิกาไซเอนมาให้ท่านผู้อ่านได้ยลกันถึงที่ หอนาฬิกานี้สร้างขึ้นเพราะอะไร ใครจะเป็นคนไขลานนาฬิกาให้เดินอย่างไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย หรือห้องกลไกจะมีอยู่จริงหรือไม่ แต่สิ่งหนึ่งที่พวกเราชาวเซวีเรียนคงปฏิเสธไม่ได้คือ พวกเราขาดหอนาฬิกานี้ไม่ได้ ส่วนปริศนาต่าง ๆ นั้น ยังคงต้องปล่อยให้มันเป็นปริศนาต่อไป เหมือนดังคำที่ท่านมาสเตอร์ที่รักของผมได้กล่าวเอาไว้

“ทุกการเคลื่อนไหวของเข็มนาฬิกามีความลับซ่อนอยู่...”

² ตามกฏบัญญัติพื้นฐานของการใช้เวท เวลาและธรรมชาติของโลก เราไม่สามารถใช้เวทควบคุมได้ทั้งหมด ยกตัวอย่างเช่น เราสามารถเร่งการเจริญเติบโตของพืชผล แต่เราไม่สามารถสร้างเมล็ดพันธุ์พืชขึ้นมาเองได้ ผู้ที่มีอำนาจควบคุมดินฟ้าอากาศสามารถกำหนดสภาพอากาศได้ตามความพอใจก็แต่เฉพาะบางส่วนหรือบางช่วงเวลาเท่านั้น ไม่สามารถควบคุมฤดูกาลได้

³ สำหรับผู้มีชีวิตเป็นอมตะ อย่างเช่น ภูต ที่เวลาของเขาอยู่นิ่งขอบเขตนั้นเพราะเขาเป็นสิ่งที่อยู่คู่โลกมาตั้งแต่แรก และสิ่งที่ได้รับสายเลือดนั้นหรือเกิดจากสายเลือดนั้น เช่น ลูกครึ่งภูตหรือสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเกิดจากพิธีกรรมของคูมีรา เดอ กราฟ ก็อยู่นอกกฎนี้เช่นกัน

1

คำสั่งลับ

สวนพฤกษศาสตร์ทดลองใจกลางซีเนสตรีอาร์มรีนขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์

ต้นไม้คือสิ่งมีค่าที่สุดของเซกันในตอนนี นับตั้งแต่ปีที่แล้วที่ กราเตรา เดอ กราฟ มาอยู่ที่นั่น พื้นที่สีเขียวของเซกันก็เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ถึงจะไม่มากนักก็ตาม แต่ปริมาณคนตายที่มีสาเหตุมาจากความอดอยากในปีที่ผ่านมาลดลงต่ำกว่าปีก่อนๆ อย่างเห็นได้ชัด พลังของเธอทำให้ชาวเซกันทั้งหลายได้สำนึกว่า คุ่มค่าแค่ไหนเมื่อเทียบกับสิ่งที่ต้องเสียไป

โยราเน เอ็ดกราด เดินทอดน่องเข้าไปสู่ใจกลางสวนพฤกษศาสตร์เหมือนดังเช่นทุกครั้งที่จบการประชุมของเหล่าหัวหน้ากะที่แห่งซีเนสตรี ณ ที่แห่งนั้นซึ่งมีต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาจนไม่น่าเชื่อว่ามันมีอายุยังไม่ถึง 1 ปี ได้ต้นไม้นั้นมีกระถอมที่สร้างด้วยไม้แท้ๆ ซึ่งหาได้ยากยิ่งในเซกันตั้งอยู่ หญิงสาวเจ้าของกระถอมนั่งอยู่บนม้าโยกดังเช่นทุกวัน ในมือถือแผนที่เคลื่อนไหวขนาดเท่าสมุดเล่มเล็ก ดวงตาสีเขียวจ้องภาพตรงหน้าอย่างครุ่นคิด

“สวัสดียามบ่ายครับ คุณเตตรา” เสียงทักของชายหนุ่มทำให้กราเตราเงยหน้าขึ้นพร้อมรอยยิ้มอ่อนๆ

“วันนี้หนีประชุมมา หรือว่าประชุมเสร็จแล้วคะ”

โยราเนหัวเราะออกมาเบาๆ สำหรับเขา กราเตรา เดอ กราฟ ช่างเหมือนหญิงสาวมากกว่าหญิงกลางคนอย่างที่เขาควรจะเป็น คงมีแต่ท่าทางและมุมมอง

ของเธอเท่านั้นที่ทำให้เขายังนึกได้ว่าหญิงสาวตรงหน้าอายุจะสี่สิบแล้ว

“ไม่ครับ วันนี้ไม่ได้หนีมา...จริงๆ ต้องบอกว่าหนีไม่ได้มากกว่า”

กราเตราหัวเราะออกมาเบาๆ กับสิ่งที่ชายหนุ่มพูด แก้อีที่ตั่งอยู่ใกล้ๆ เคลื่อนมาตรงหน้าเธอเพื่อเป็นที่นั่งให้กับผู้มาเยือน พร้อมกับการเคลื่อนตัวของภาคชาที่ลอยมาตรงหน้า เพื่อให้ชายหนุ่มจัดการรินชาด้วยตัวเอง

“ถึงยังไงผมก็ยังไม่ชินกับพลังพิเศษของพวกคุณเสียที”

กราเตราวางแผนที่เคลื่อนไหวไว้บนตักพร้อมตอบกลับว่า

“ฉันเองก็ไม่คุ้นกับวิทยาการเวทของพวกคุณเหมือนกัน แต่ทุกอย่างก็ต้องมีการเรียนรู้ใช้ไหมคะ”

โยราเน่หัวเราะรับคำพร้อมกับลืมรสชาที่หาที่ไหนไม่ได้ในเซกันก่อนจะพูดขึ้นว่า “กำลังวางแผนสร้างพื้นที่สีเขียวที่ไหนอยู่หรือครับ”

“อ้อ กำลังคิดว่าจะขึ้นเหนือไปอีกสักหน่อยนะค่ะ เพราะว่าที่นั่นมีธารน้ำแข็งอยู่ ถ้าเราสามารถทำให้ที่นั่นอบอุ่นขึ้นอีกสักนิดก็น่าจะปลูกต้นไม้ได้ แดมจะเจริญได้ดีด้วย อีกอย่างน้ำจากทางเหนือจะช่วยให้เราขยายพื้นที่สีเขียวได้ไกลออกไปอีกโดยไม่ต้องเหนื่อยมากด้วย ดูนี่สิ...ตรงนี้ มีพื้นดินที่มีสภาพเหมาะสมมาก”

โยราเน่มองตามนิ้วที่กำลังวาดกรอบบนแผนที่

“ผมว่าก็ดีนะครับ อย่างนี้เราต้องขอความร่วมมือจากหน่วยพัฒนาแสงอาทิตย์ด้วยหรือเปล่าครับ”

“ใช่ค่ะ นี่ก็ฝากเรื่องไปแล้วละ กำลังรอคำตอบอยู่ เอาชาก็ไหมคะ”

โยราเน่ส่ายหน้าปฏิเสธก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง

“กลับไปบ้านคราวที่แล้วเป็นอย่างไรบ้างครับ” รอยยิ้มและดวงตาซึ่งฉายแววอ่อนโยนเหมือนทุกครั้งที่เคยถึงเรื่องนี้ปรากฏขึ้น ทำให้คนฟังต้องยิ้มตาม

“ก็ดี ตอนนีซาร์เพย์เขากำลังเป็นจอมเวทฝึกหัดที่ฟอริโซ เห็นว่าจะเอาดีทางด้านคิดค้นพันธุ์ไม้ชนิดใหม่ ตอนกลับไปนี่เรือนกระจกที่บ้านมีแต่ต้นไม้แปลกๆ เต็มไปหมดเลย”

“อย่างนี้ว่าที่ลูกชายคนใหม่ก็คงลำบากแะลึครับ อยู่คนละที่”

กราเตราหัวเราะออกมาเบาๆ กับคำแซวของเพื่อนต่างวัย

“เขาก็คดีนะ ไมล์เขาเป็นผู้ใหญ่แล้ว แดมมีงานเยอะ แต่ก็เห็นว่าไปเจอกัน

บ๋อย เออ มัวแต่คุยเรื่องลูกเลยไม่ได้ถามเลยว่า โยรามีธุระอะไรหรือเปล่า”

โยราวางถ้วยชาลงบนถาดชาแล้วตอบว่า

“ผมจะมาบอกว่า ผมกับบาร์นคงต้องไปอยู่ที่เซวีน่าซักพักนะครับ”

กราเตราเลิกคิ้วขึ้นอย่างแปลกใจแต่ไม่ได้ถามอะไรออกมา เพราะรู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าคงจะเล่าเรื่องทั้งหมดออกมาเอง

“คือ...ทางสภากลางของเซวีน่ากับสภาชีเนสเตอร์มีข้อตกลงเพิ่มเติมนะครับ ก็...เกี่ยวกับเรื่องที่เราได้รับความช่วยเหลือจากคุณด้วย ทางเรารู้สึกว่าเราเอาเปรียบเซวีน่ามากเกินไป ทางเราเลยจะเข้าไปให้ความรู้เกี่ยวกับการพัฒนาวิทยาการเวทของเซวีน่านะครับ โดยมีผมช่วยเรื่องของการให้ความรู้และพัฒนา ส่วนบาร์นจะเป็นคนดูแลเรื่องการฝึกฝน”

สีหน้าและแววตาที่ค่อนข้างไปทางกังวลมากกว่าดีใจของชายหนุ่มทำให้กราเตราอดเอ่ยขึ้นไม่ได้ว่า

“แล้วเป็นยังไง โยราเองก็ต้องการที่จะศึกษาเซวีน่าให้มากกว่านี้อยู่แล้ว ไม่ใช่เหรอ ไปอยู่ที่นั่นจะได้เรียนรู้อะไรหลายๆ อย่างที่ไม่มีบอกในหนังสือ หรือว่า...มีเรื่องที่ต้องทำนอกจากนี้”

ดวงตาสองคู่สับกันอยู่ชั่วขณะ สุดท้ายชายหนุ่มก็เป็นคนทำลายความเงียบเสียเอง

“ไม่มีอะไรหรอกครับ ผมคงกลัวว่าจะเป็นอาจารย์ที่ไม่ดีพอเท่านั้น เอ่อ...วันนี้ขอตัวดีกว่าครับ ก่อนไปผมจะแวะมาหาอีกรอบ เพื่อคุณเตราจะฝากของให้คนทางนั้นบ้าง ลาละครับ”

ดวงตาสีเขียวเข้มมองร่างชายหนุ่มที่กำลังเดินห่างออกไป แต่แล้วผีเท้าของชายหนุ่มก็ต้องชะงักเมื่อเธอเอ่ยขึ้นว่า

“ไม่ว่าเซกันจะคาดหวังอะไรกับการไปของพวกเขาในครั้งนี้ แต่เธอคงอย่าลืมเอาบทเรียนจากการไปเซวีน่าในครั้งนี้แล้วมาคิดด้วย”

โยราหันกลับมามองกราเตรา ใบหน้าหวานเหมือนหญิงสาวนั้นดูจริงจังและหนักใจ

“นั่นคือคำเตือนจากชาวเซวีเรียนหรือครับ”

กราเตราส่ายหน้าเบาๆ แล้วตอบกลับว่า

“เปล่า นั่นคือคำแนะนำ ส่วนคำเตือนหากเธออยากได้ ฉันก็คงเตือนได้แค่
เพียงว่า เรื่องทุกอย่างในเชวิน่า หากชาวเชวีเรียนไม่ยอมให้รู้ ต่อให้ใช้พลังทั้งหมด
ของเซกันก็เข้าไปไม่ถึงคำตอบหรอก”

โยราก็มหันรับคำเตือนเพียงเล็กน้อยก่อนจะหันหลังเดินจากไป

กราเตรามองแผ่นหลังนั้นจนลับตาก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ตึงกว่าเดิมว่า

“คงไม่ต้องซ่อนตัวอีกแล้วมั้ง บาร์น”

เจ้าของร่างสูงใหญ่กระโดดลงจากต้นไม้ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกระท่อมนักก่อน
จะหันมาเผชิญหน้ากับหญิงสาวผู้เป็นเหมือนบุตรแห่งป่าผู้นี้

“ขอโทษที่เสียมารยาทครับคุณเตรา ผมคงมาไม่ถูกเวลาเท่าไร”

กราเตรายิ้มรับรอยยิ้มสดใสของเขาพร้อมตอบกลับว่า

“มาลาเหมือนพ่อหนุ่มคนนั้นหรือเปล่า”

บาร์นยกไหล่เหมือนทุกครั้งที่เขาไม่อาจหาคำตอบจากคำถามใดๆ ได้ แล้ว
เปลี่ยนเรื่องพูด

“ผมแค่จะมาบอกว่า ถ้าผมกับโยราไปที่เชวิน่า มาตรการการคุ้มกันของ
คุณจะอ่อนลง ต้องขอโทษล่วงหน้าด้วยนะครับ”

กราเตราพยักหน้า ความจริงเธอได้บอกตั้งแต่ต้นแล้วว่า เธอไม่ต้องการ
การคุ้มกันใดๆ เพราะตราบไคที่ที่นี้ยังมีต้นไม้ และถ้าเธอไม่อนุญาตจะไม่มีใคร
สามารถเข้าถึงตัวเธอได้

เธอมาที่นี้ในฐานะผู้ช่วยเหลือก็จริง แต่เธอไม่ได้อ่อนต่อโลกถึงขนาดคิดว่า
คนที่นี้จะยอมรับเธอได้ทุกคน ชาวเซกัน โดยเฉพาะคนใหญ่คนโตในชีเนสตรา
หลายคนคงเห็นว่าเธอเป็นแค่เครื่องมือปลูกต้นไม้ด้วยซ้ำ ดังนั้น กีรอส ฟายาร์ด
บาร์น และโยรา จึงตกลงกันว่าจะป็นหน่วยคุ้มครองให้เธออย่างลับๆ

“ไม่เป็นไรหรอกต่อให้หน่วยจู่โจมทั่วทั้งชีเนสตร้าบุกเข้ามาพร้อมๆ กัน พวก
เขาก็ทำอะไรฉันไม่ได้หรอก”

บาร์นหัวเราะเบาๆ

“คุณกำลังถูกผู้ใต้บังคับบัญชาของกีรอสอยู่ นะครับ ระวังเขาจะไม่พอใจ
นะ”

กราเตราส่ายหน้าเบาๆ อย่างไม่ยอมถอยล้อต่อเถียงด้วย

“แต่ผมว่า ระวังไว้หน่อยก็ดีนะครับ กันไว้ดีกว่าแก้ เผื่อมีอะไรผิดพลาด”
บาร์นเตือนกราตราสองสามประโยคก่อนจะลากลับ

กราตราทรุดตัวลงนั่งบนม้ายกอีกครั้งพร้อมกับหลับตา ไม่มีใครรู้หรือรู้ว่าภายในสวนพฤกษศาสตร์เป็นอย่างไรนับตั้งแต่ กราตรา เดอ กราฟ มาเยือน และไม่มีใครรู้หรือรู้ว่า ภายใต้พลังของผู้ควบคุมป่า...ในอาณาเขตของเธอ ผู้ที่ไม่ได้รับอนุญาตจะไม่มีโอกาสแม้แต่จะหายใจ

สถาบันสปีเย เจนไนล์ วินด์โคลโล

หอพักนักหาข่าวฝึกหัด

“...ตลอดเวลาของการเป็นนักหาข่าวให้กับเซวีเดิ้ล...เธอ แหม...เขียนอะไรได้น่าหมั่นใ้มาก ๆ ตายกันเยอะ” เสียงแตกตันของหญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีทับทิมทำให้เฟมีลที่กำลังเขียนอะไรบางอย่างในสมุดรายงานงยหน้าขึ้น

“เธอกำลังอ่านอะไรอยู่นะรีเนล”

รีเนลเงยหน้าจากเซวีเดิ้ลฉบับสุดลับตาแล้วตอบว่า

“ก็อ่านคอลัมน์ของคนหลงตัวเองนะสิ นี่ อ่านสิ หมั่นใ้ซะมัต” รีเนลพูดพลางถือหนังสือพิมพ์มาทางให้เฟมีลอ่าน

ดวงตาสีนิลจ้องมองภาพหน้าปกไอเซนที่ถ่ายออกมาในมุมมองที่ต่างไปจากที่เคย รวมไปถึงภาพความเป็นไปของดาราอย่างชื่นชมในใจ โทนี่มีฝีมือในการจับภาพมาแต่ไหนแต่ไร ภาพพวกนี้แสดงให้เห็นว่าเขาเป็นนักจับภาพที่หาตัวจับได้ยากคนหนึ่งในเซวิน่า

“อ่านตรงนี้สิ”

เฟมีลเบนสายตามองย่อหน้าที่เพื่อนสนิทชี้ ก่อนจะนั่งไปชั่วขณะ

“ไม่เห็นมีอะไร โทนี่ก็เขียนดีนี่”

รีเนลยกมือถอดอก

หน้ามุ่ม ๆ ของเพื่อนทำให้เฟมีลพูดดักคอขึ้นว่า “ตัวเองก็คิดว่ามันดีใช่ใหมล่ะ แต่...”

“หมั่นใ้สิ!” สองเสียงประสานกัน ตามด้วยเสียงหัวเราะอย่างขบขันของเฟมีล ทำให้รีเนลย้งหน้ามุ่มเข้าไปอีก

“เธอหัวเราะอะไร ไม่เห็นมีอะไรน่าขำสักนิด”

เฟมีลยกมือขึ้นปิดปาก และพยายามกลั้นหัวเราะอย่างสุดความสามารถ

“ก็...หัวเราะพวกเธอสองคนนะสิ เมื่อวันก่อนนายโหมนี่ก็เป็นแบบนี้ตอนอ่านคอลัมน์ของเธอ ไม่ไหว จนเป็นแฟนกันขนาดนี้แล้วยังจะเขม่นกันไม่เลิก”

รีเนลคว้าหนังสือพิมพ์มาไว้ในมือ ก่อนจะจัดการเจ้าหนังสือพิมพ์ที่นำส่งสารนั้นให้เข้าไปอยู่ในกระเป๋าของเธอ จากนั้นก็รีบเดินเข้าห้องน้ำไปแต่งตัว

เฟมีลยิ้มให้กับประตูห้องน้ำ แล้วหันมาสนใจงานของตัวเอง ต่อมาอีกไม่นานคนในห้องน้ำก็เดินออกมาพร้อมชุดแต่งกายที่เปรี๊ยะจัดตามแบบฉบับของว่าที่นักหาข่าวหญิงที่เก่งที่สุดเท่าที่สปีเยเคยมีมา

รีเนลมองเพื่อนสนิทของเธออย่างชื่นชม เฟมีลในวัยยี่สิบเอ็ดอย่างยี่สิบสอง เป็นหญิงสาวคนหนึ่งที่สวยงามกว่าครั้งที่เธอได้พบครั้งแรก ผมยาวตรงสีดำขลับถูกตัดให้เป็นลอน มีสีแดงเพลิงแซมประปรายตามสไตล์ ผิวขาวละเอียดยิ่งขึ้น เพราะสองสามปีมานี้เธออยู่แต่ในที่ที่น้อยครั้งจะได้รับแสงอาทิตย์ ยิ่งสวมเสื้อกันหนาวสีฟ้าอ่อนยิ่งขับผิวให้वलผ่องยิ่งขึ้น

“มองฉันนาน ๆ เดียวไปเดทกับโหมไม่ทันอาানা” คนถูกมองพูดไปยิ้มไปโดยไม่แยงหน้าขึ้นมอง

รีเนลพินลมหายใจอย่างขัดใจที่โดนจับได้ว่าแอบมอง นี่ก็อีกคนนอกจากรูปสมบัติที่หาใครเทียบยากแล้ว (นอกจากเซลน่า) เฟมีลยังมีความสามารถพร้อมในทุก ๆ ด้านอย่างเหลือเชื่อ ยิ่งตอนนี้เฟมีลอยู่ในฐานะจอมเวทรัตติกาลสาขาอัญมณียิ่งเป็นการการันตีได้ว่าความสามารถของหญิงสาวตรงหน้ายอดเยี่ยมแค่ไหน

“เธอจะไม่ไปด้วยจริง ๆ เหรอ” รีเนลถามอีกครั้ง ขณะที่กำลังเปิดประตูห้อง

“ไม่ละ เดี่ยวช่วงบ่ายคุณตาคุณยายจะมาเยี่ยมจะ” เฟมีลพูดพลางหันตัวไปทางประตู

“เหอ คราวนี้หนุ่มน้อยพิลจะมาด้วยหรือเปล่า”

ท่าทางสยงของรีเนลทำให้เฟมีลอดปล่อยเสียงหัวเราะออกมาไม่ได้ เพราะครั้งล่าสุดที่พิลเลอร์น้องชายของเธอมาที่นี่ ห้องทดลองสมรรถภาพเด็กก่อนวัยของสปีเยแทบแตก เพราะอะไรนะเธอ ก็เพราะน้องของเธอช่นยิ่งกว่าดาร์ก็์สก็ลิส

ตัวได้มั้ง แถมยังมีเจ้าบาซิลคอยให้ท้ายด้วยแล้ว ถึงไหนถึงกัน กว่าจะจับให้กลับไปได้แทบแยะ

“เปล่าจ๊ะ คราวนี้คุณตากับคุณยายมากันแค่สองคน ที่ถามนี่อยากให้ฟิลมาด้วยเธอ”

รีเนลส่ายหน้าจนแฟลชต้องหัวเราะออกมาดัง ๆ ถ้าเจ้าตัวเล็กนั้นอยู่เฉย ๆ เธอก็ชอบอยู่หรอก แต่...เวลาที่เด็กคนนั้นร้องหาพี่สาวนี่สิน่ากลัว คราวที่แล้วแฟลชหายหน้าไปแค่สองชั่วโมงคนที่รับหน้าที่ดูแลแทนอย่างเธอยังรับมือแทบไม่ไหว ไม่เอาด้วยหรอกถ้าจะต้องให้เจอเด็กแสนแสบนั้นอีก

“ไม่เอาหรอกจ๊ะ เอาไว้...อีกสัก 10 ปี กลายเป็นหนุ่มรูปงามแล้วค่อยมาพูดกันนะจะคุณพี่ ไปละ แล้วเจอกันตอนเย็น”

“จ้ะ แล้วอย่าลืมมาให้ทันประชุมตอนทุ่มหนึ่งด้วยน้า”

รีเนลที่ก้าวออกไปจากห้องแล้ว โผล่หน้ากลับมาพูดว่า

“เธอต้องไปบอกต่ายกษัตริย์นะ เพราะคนที่ทำให้สายทุกที่เป็นหมอนั้น ไปตีกว่า สายไปสิบนาทีแล้ว”

ห้องเจียบลงหลังจากเพื่อนร่วมห้องออกไป ไม่นานนักปากกาที่ทำงานไม่ได้หยุดมาตั้งแต่เช้าก็หยุดลง หญิงสาวเก็บสมุดรายงานลงในกระเป๋า จากนั้นก็เริ่มบิดตัวไปมา เมื่อคืนเธอเพิ่งกลับจากปฏิบัติงาน แคมต้องเขียนรายงานให้เสร็จทันที สลัดแปดชั่วโมงที่ผ่านมาเธอก็ยังไม่ได้สัมผัสความนุ่มของหมอนเลยสักวินาทีเดียว ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอคงฟูไปตั้งแต่สี่ทุ่มแล้วแน่ ๆ แต่ตอนนี้ต่อให้อดนอนสักสามวันก็ทนไหว อย่างนี้เขาเรียกว่า โตขึ้นหรือเปล่าละ แฟลชคิดพลาง ถอดสร้อยข้อมือวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้ง จากนั้นก็ขมวดผมขึ้นเป็นมวย

“อาบน้ำแล้วค่อยนอนดีกว่า” หญิงสาวเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า เพื่อหยิบเสื้อคลุมกับผ้าเช็ดตัวก่อนจะหายเข้าไปในห้องน้ำ ไม่นานเสียงน้ำประสานกับเสียงฮัมเพลงของหญิงสาวก็ดังขึ้น

หลังจากหายเข้าห้องน้ำไปเกือบครึ่งชั่วโมง หญิงสาวในชุดเสื้อคลุม บนหัวโปกด้วยผ้าสีขาวก็ก้าวออกมา ใบหน้าหวานคลายความเหินเหินอยู่ลงไปมากแล้ว แต่ดวงตากลมใสกลับปรือเหมือนคนง่วงนอนมากกว่าสดชื่น แต่ปราสาทสัมผัสที่ว่องไวซึ่งถูกฝึกอย่างสม่ำเสมอยังคงคมชัด...สัญชาตญาณบ่งบอกว่ามีบางสิ่งบาง

อย่างเข้ามาในห้องของเธอ

เฟมิลไม่ได้แสดงท่าทีตกใจกับสิ่งแปลกปลอมที่ตัวเองสัมผัสได้ หญิงสาวยังคงเดินเหมือนคนง่วงนอนไปที่หน้ากระจกโต๊ะเครื่องแป้ง ปลดผ้าคลุมหัวออก แล้วจัดการสร้างลมร้อนเป่าผมจนแห้ง จากนั้นก็ทาครีมบำรุงผิว เพราะอากาศที่วินด์โคลโลหนาวตลอดปี ที่นี่จึงกลายเป็นแหล่งผลิตเครื่องสำอางบำรุงผิวคุณภาพดีที่สุดในโลก ในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งเธอไม่เคยปฏิเสธเรื่องการดูแลตัวเองอยู่แล้ว

เมื่อจัดการกับทรงผมและผิวพรรณเป็นที่เรียบร้อยแล้วเฟมิลจึงเดินไปที่ตู้เสื้อผ้า คราวนี้สิ่งที่เธอหยิบออกมาไม่ใช่ชุดนอนเนื้อหยาบอย่างทุกวัน ดวงตาสีน้ำเงินจ้องมองสิ่งที่เธอหยิบออกมาอย่างเจ้าเล่ห์ ก่อนจะหายเข้าไปในห้องน้ำอีกครั้ง

ความเงียบในห้องทำให้ใครก็ตามที่เข้ามาในห้องนี้ถ้าเสียหูฟังดีๆ จะรู้ว่า สิ่งแปลกปลอมที่กำลังทรุดลงนั่งบนเตียง และนั่งจ้องอยู่อย่างนั้น ชั่วจิตใจ คนที่เดินออกจากห้องน้ำก็ทำให้คนที่เห็นภาพนั้นต้องหายใจสะดุด

หญิงสาวเจ้าของเรือนผมสีดำแซมด้วยสีแดงเพลิงหยักเป็นลอนยาวถึงเอว สีผมของเธอตัดกับผิวขาวนวลที่เผยตัวออกมาภายใต้ชุดนอนสายเดี่ยวยาวแค่ว่าสีชมพูอ่อน หญิงสาวเจ้าของห้องเดินตรงมาที่โต๊ะเครื่องแป้งพลาซังจ้องมองตัวเองในกระจก ชุดนอนชุดนี้รีเนลเป็นคนซื้อให้เมื่ออาทิตย์ก่อน มันก็สวยอยู่หรอก แต่เธอไม่เคยคิดว่าจะมีโอกาสได้ใส่

ดูสิ! ผ้าบางแนบเนื้อเสียขนาดนี้ แกรมเป็นสายเดี่ยว ขอบเป็นลูกไม้ตัดว่าตามเนื่อ สีสชมพูที่รีเนลบอกว่า ถ้าเธอใส่มันจะเหมือนกลืนไปกับสีผิวของเธอจนแยกไม่ออกเลยทีเดียว ตอนแรกเธอไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่พอมองในกระจกอย่างนี้แล้วก็เห็นว่ามันกลมกลืนกันจริงๆ ด้วย แต่เอามาสัที่นี้หนาวซะมิดเลย

“ขอบชุดนี้หรือเปล่า แมวน้อยง่อบา” ลิ่นเสียงปนหัวเราะของหญิงสาว ความหนาวเย็นก็ถูกแทนที่ด้วยความอบอุ่นจากอ้อมกอดของใครบางคนที่ไม่อึด เธอไว้ สัมผัสเบาที่หัวใจไหล ไล่เรื่อยไปตามซอกคอ ไบหู แก้ม และจบที่ริมฝีปากอิมสิชมพู นี่คือการตอบของนัยองบาศริศนาที่ค่อยๆ เปิดเผยตัว เป็นชายหนุ่มร่างสูงในชุดเสื้อยืดสีดำ สวมทับด้วยเสื้อโค้ตขนสัตว์สีน้ำตาล เส้นผมสีดำสนิทยาวประบ่า ที่หน้าผากถูกคาดด้วยหนังลัตร์เส้นหนา สัมผัสเหนือนานตามด้วยอ้อมกอดที่รัดแน่นขึ้นเหมือนจะแก้งทำให้หญิงสาวหัวเราะคิกคักอย่างชอบใจที่

แกลังคนตัวโตได้

“คิดจะแกลังกันหรือ แม่ตัวยุ่ง” เสียงนุ่มเอ่ยขณะที่คลายอ้อมกอด

“แล้วได้ผลไหมล่ะ”

คำตอบไม่ได้ออกมาเป็นคำพูด แต่เป็นแวตตาที่ทำให้คนถามต้องบิตตัวหันหลังเปลี่ยนไปจ้องตัวเองในกระจกแทน และยังไม่ทันที่จะพูดอะไรต่อ ร่างบางก็ถูกยกลอยขึ้น

“ว้าย จะทำอะไรนะ” ร่างบางถูกวางลงบนเตียงอย่างอ่อนโยน หญิงสาวรีบลุกขึ้นนั่งมองชายที่ได้ชื่อว่าเป็นสามีของเธอมาได้เกือบสองปี

เขาถอดเสื้อคลุมพาดไว้กับเก้าอี้ก่อนจะหลุดตัวลงนั่งที่ขอบเตียง ดวงตาสีนิลคู่นั้นมองตรงมายังเธอ มันแฝงไว้ด้วยความรัก ความห่วงใย กังวล และเหนือสิ่งอื่นใด มันเป็นดวงตาที่อ่อนหวานเสมอยามเมื่อมองเธอ เธอเพียงคนเดียวเท่านั้นมือหนาเอี่ยมมาแตะแก้มเธออย่างแผ่วเบา ทั้งสองค่อยๆ โนมัตวเข้าหากันและแนบชิดกันที่สุดในที่สุด มือหนารั้งร่างบางเข้าสู่อ้อมกอดก่อนจะถอนริมฝีปากออกอย่างเสียดาย หญิงสาวซุกหน้าเข้ากับอ้อมกอดของเขาย่างสบายใจ

“คิดถึงมาก” เสียงนุ่มดังขึ้นข้างหูในขณะที่เขาดึงเธอลงนอนกอดใต้ผ้าห่มหนา

คนโตบอกคิดถึงไม่ได้เอื่อยอะไร เธอแค่ใช้สองแขนกอดเขาแน่นขึ้น และปล่อยให้ชายหนุ่มสูดเอาความหอมจากเส้นผมเจี๊ยบๆ

“เหนื่อยมากสิ เห็นว่าไม่ได้นอนมาตั้งสองวัน”

เฟมีลส่ายหน้าเบาๆ เป็นคำตอบแล้วถามขึ้นว่า

“มาไกลถึงนี้ได้ คงไม่ได้แค่มานพุดเรื่องนี้ใช่ไหม”

“แล้วมันแปลกหรือ ถ้าเป็นอย่างนั้น”

เฟมีลผละออกจากอ้อมกอดนั้นเล็กน้อย แล้วตอบยืดยาวว่า

“มันไม่แปลกหรอก ถ้าคนตรงหน้าฉันชื่อ ไมล์เอล เดอ คูลนิง และหญิงสาวตรงหน้านายคือ ชาร์เพย์เชรี แต่บังเอิญฉันไม่ใช่ไน้องเชรี และนายก็ไม่ได้มีอารมณ์โรแมนติกอย่างไมล์ ดังนั้นตามข้อสันนิษฐานของฉัน นายต้องมาทำอะไรบางอย่างที่นี่ และเมื่อทำอะไรบางอย่างนั้นเสร็จแล้วก็เลยมาหาฉันเป็นลำดับสุดท้ายใช่ไหมล่ะ”

“ใช่หรือเปล่า ตาแมวชนฟู”

ลีโอยิ้มกับคำเรียกของเธอ แต่นั่นไม่ค่อยได้ยินเธอเรียกเขาอย่างนั้นเท่าไร อาจเพราะทั้งสองคนโตขึ้นละมั้ง ดวงตาสีนิลจ้องมองร่างบางที่ไม่ได้สำนึกเลยว่า ชุตนอนที่เธอแต่งเพื่อจะเกลี้ยเขานั่นทำให้เขาลำบากใจและต้องข่มความรู้สึกแค่ไหน นี่ถ้าไม่ติดว่าอีกฝ่ายทำงานมาเหนื่อยๆ ละก็...

“ถามก็ไม่ตอบ เอาเถอะ แต่ฉันว่าฉันพอจะรู้จะว่านายมาทำอะไรที่นี่ ให้ฉันลองเดาไหม”

ลีโอเลิกคิ้วประมาณว่า ถ้าอยากลองก็ลอง

หญิงสาวเฝ้าปากหลับตาเหมือนคิดหนัก ก่อนจะลืมตาตอบเสียงใส่ว่า

“นายมาเพราะเรื่องที่เซกันจะส่งผู้เชี่ยวชาญวิทยาการเวทมาที่นี่ใช่ไหมล่ะ”

ชายหนุ่มเลิกคิ้วแปลกใจ แต่ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ปล่อยให้หญิงสาวพูดต่อว่า

“นอกจากนี้ การที่ว่าที่มาสเตอร์คนเก่งแห่งปราการชินเทลล่ามาเดินเล่นแถวนี้ก็เพราะ...อืม” เสียงพูดของหญิงสาวหายไปในลำคอเมื่อริมฝีปากสัมผัสพู่ลม ถูกประกบด้วยริมฝีปากหนาอย่างตูดต็มและเนิ่นนาน ตามด้วยการทาบทับของคอตตัวโต สัมผัสอันแผ่วเบาเคลื่อนที่จากริมฝีปากไปตามแก้ม ใบหู ซอกคอ และที่อื่นๆ จนหญิงสาวส่งเสียงครางเบาๆ และกระซิบขำให้ผู้รู้การัน

“นึกว่าจะใจแข็งได้นานกว่านี้ซะอีก...”

สัมผัสอันแสนอ่อนหวานดำเนินไปตามขั้นตอนที่ควรจะเป็น แต่งานกันมาเกือบสองปี แต่เป็นสองปีที่ทั้งสองไม่ค่อยได้อยู่ร่วมกันในฐานะสามีภรรยาเท่าไร ทั้งคู่ต่างมีหน้าที่ของตน และเป็นหน้าที่ที่ไม่มีใครมาแทนที่ได้ เพลิดเพลินเรียนต่อที่สปีเย จะได้กลับบ้านแค่เดือนละครั้งหรือสองครั้งเท่านั้น ลีโอเองก็ต้องไปศึกษาต่อที่ปราการชินเทลล่า แต่อาจจะว่างมากกว่าหญิงสาวนิดหน่อย ดังนั้นส่วนใหญ่จึงเป็นเขาที่มาหาเธอ

“เฟมิล” เสียงเรียกดังขึ้นพร้อมกับนิ้วมือที่เกลี้ยเส้นผมให้พันไปจากใบหน้าที่ซุกอยู่กับอกเขา

“อืม” หญิงสาวขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะหลับสนิทอีกครั้ง ลีโออดยิ้มไม่ได้ เธองดงามแค่ไหนเขารู้ดีที่สุด ลีโอขยับผ้าห่มคลุมร่างเขาและเธอ เขาต้องเดินทางแล้ว

มันเป็นอย่างที่เธอบอกจริงๆ นั่นแหละ เขามาที่นี่เพราะมีเหตุจำเป็นต้องมา และตอนนี้เขาก็ต้องกลับไปทำหน้าที่ต่อ

ชายหนุ่มขยับตัวออกห่างจากร่างบางอย่างเสียตายก่อนจะจัดการเอาหมอนข้างเข้าแทนที่ตัวเขา พลางหยิบเสื้อผ้าเดินเข้าห้องน้ำไปไม่ถึงลิบห้านาที ร่างสูงก็กลับมาทรุดตัวลงที่ขอบเตียงอีกครั้งแล้วจตรึมฝึปากลงกับหน้าผากมน ดวงตาของคนที่เขาคิดว่าหลับลึกขึ้นซ้ำๆ

“หลับต่อเถอะ”

เฟมีลมองรอยยิ้มอ่อนๆ ของลิโอไม่ว่างตา มือบางยกขึ้นรั้งคอคนตัวโตให้เข้ามาใกล้ แล้วคนตัวเล็กก็ยื่นริมฝีปากขึ้นสัมผัสริมฝีปากของอีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา

“โกหกคนไม่เก่งเหมือนเดิม”

ลิโอยิ้มแต่ไม่ตอบรับคำดูถูกนั้น เขาดึงมือที่รั้งคอเขาออกแล้วจูบแรงๆ ที่หลังฝ่ามือก่อนจะลุกขึ้นแล้วค่อยๆ จางหายไปพร้อมรอยยิ้ม

เฟมีลมองที่ว่างที่เมื่อไม่กี่วินาทีนี้ชายหนุ่มยังยืนอยู่แล้วหลับตาอย่างสบายใจ เธอพูดกับตัวเองก่อนจะตัดสินใจจะหลับจริงๆ ว่า

“นึกว่าตัวเองได้รับคำสั่งลับคนเดียวหรือไง ตาแมวบ้า”